

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813761504/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

turens Besiddelse, der har hævet sig til Betragtningens Standpunct, over sig selv. Det er den samme Mand, der hviler drømmende i Naturen, som Barnet i Buggen, og i Ideen svæver bestuende over Tilværelsen, i fuld Selvbesiddelse. Derfor vil Ideen altid bevare sin Naturlighed, og Enhver, der løsriver sig fra Naturen, vil tillige rive sig løs fra Ideen.

See, det vilde være bittert at erkjende, naar man havde isoleret sig; thi selv om man vilde vende tilbage, fandt man kanske, at man havde forsmædet og forspildt det der vanskeligt lod sig vindes igjen, og uden hvilket Ideen ogsaa er tabt. Derfor maae jeg være saa taknemmelig og glad, fordi Naturen holdt mig fast i sine Arme, og ikke lod mig gaae i saa sørgelig Sandflygtighed! Aldrig har Himlen forekommet mig saa' blaae, deiligst Baa og Waenge saa sommerriig — Menneskene saa smukke! Det er som om Naturen tilskullede mig; Alt dette vil jeg give Dig, fordi Du faldt ned og tilbød mig! —

Jeg er som sædvanligt kommet fra den lige Wei, og det saa forkeert, at jeg ikke alene har talt om mig selv, istedetfor om Eder, men ogsaa til mig selv — som det synes! Thi Eder fortæller jeg jo intet Nytt ved at udvikle til hvilken farlig Overlighed, og yderlig Hare Claras separativste Ideer føre. Det have I jo alle sagt mig for længe siden. Modtag da min „Besjendelse," som en frimodig Tilstaaelse af at I havde Ret i noget, og jeg selv Uret i meget. Og nu ikke mere herom! — Det er